

SÁNDOR-FAZAKAS JANKA

Hajvágás

Az olló pengéi metszik, már-már átfedik egymást. A tincsek szerre esnek a hideg csempére.

Az ajtófélfának támaszkodva figyelem az átalakulást. Merészen rázod a fejed, nézed a tükörképed. Nem egyenletes, de ez volt a cél. Nem túl nehéz elérni. A fém csörömpölve érkezik a porcelán kagylóra. Kész. Megnyitod a csapot, az ujjaidat a víz sugár alá dugva méred a hőmérsékletet. Fejed a csap alá hajtod. Mikor elzárod, a hajadból határozott mozdulatokkal

csavarod ki a fölösleges vizet. Hajszálad végéről víz-cseppek csöppennek le. Akár tavasszal a háztetőkön megolvadt hótömeg maradékai. Az utcákon a „Vigyázat! Hócsuszamlásveszély!” tábla minden sarkon erre emlékeztet. Nem mintha félreállnék. Majd talán, amikor megjáróm.

A fehér ajtófélfá sem virágkorát éli. A festék lustaságot nem ismerve pattogzik a tokozatról. A hajam beleakad. Kihúzom.

Bedugom a hajszárítót a konnektorba. A fürdőszoba vad óceánná változik, és már látlak is, ott harcolsz Szkülla és Kharübdisz között. Hogy miért? Azt talán már te sem tudod. Lényeg, hogy a hajad meglett. Úgy, ahogy akartad. Egyenetlen, akárcsak a technós kézmozdulataim, ahogy te mondanád.

ANDRÁS ORSOLYA

Öregedés

Öregedés. Benned, bennem. De legfőképpen benne. Nem is a ráncokban, ahogy arcát befedik. Hanem, ahogy van. Van ő. Kérlek, tekintsünk el a fajtól. Az más, hagyjuk békén, benne nem látok semmit. Van, mintha ugyanúgy. Hogy férfi-e vagy nő, az sem fontos. Hagyjuk, kérlek, ne határozzuk meg. Van a kecskés, kissé magányos *egyén*. Tavasztól nyárig, ősztől télig. Sétál. Vagyis sétált. Most mondjuk azt, hogy ballag, öregedéssel szemben. Van a teste, az elenyészett teste, és büklög be a kertbe. Kecskék elöl, s kötélt húzza, el a napfénytől, el tőlem. Egyre lassabban, egyre csendesebben. Komótos lépteit bár hívhatnám mozgásnak. De nem. A szél már nem ütközik meg

a testében, csak viszi. Ó, és nem lágyan, szelíden, ahogy víz minket a Tisza mellett. Nem, kedvesem, nehogy félreértsd. A szél taszítja, löki öreg testét a kerteken túl.

Bukovina tértelenségében

Érkeznek. Óriási hájrégeik alatt ropognak a lépcsővézna fadeszkái. Papucsok csoszognak, s ők egyre jobban lihegnek. Mancsok a korláton, hisz mindennek megvan a helye. Lecsüngő melleik simogatják a falat, nem férnek el. Jobbra-balra, balra-jobbra imbolyognak. A térdeket nem látom, csak hallom. Hallom, hogy egyre inkább morzsolódnak a porcok. Román népzene szól, s dölöngél a két testvér. Inog testük Bukovina szép húrjaira.

Látogasson el a Magyar Napló webáruházába, ahol kedvezményes áron vásárolhatja meg kiadványainkat:

Vers • Próza • Dráma • A Magyar Irodalom Zsebkönyvtára

Nyitott Műhely albumsorozat • Mesekönyvek • Németh László irodalomtörténete • Ismeretterjesztő könyvek

Műfordítások • Művészeti albumok • Szociográfia • Irodalomtörténet, tanulmány, esszé • Antológiák

► www.magyarnaplo.hu